

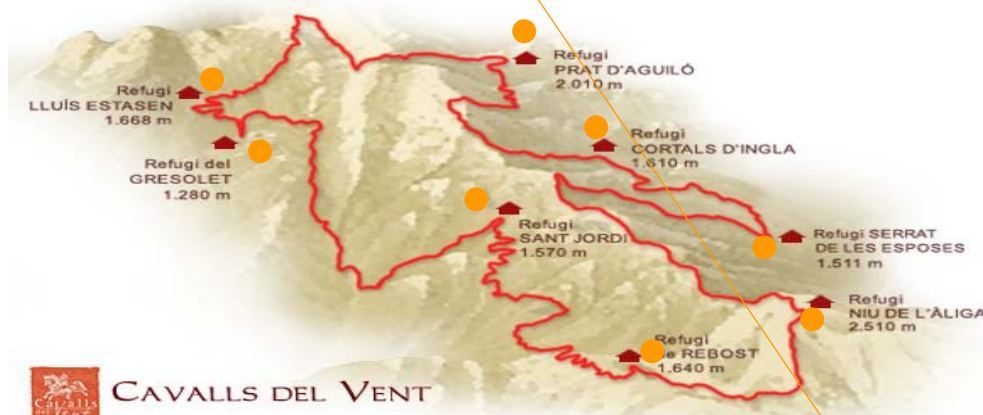
CAVALLS DEL VENT

Cavalls del Vent ha estat la marxa de muntanya més dura que he fet des de que practico aquesta modalitat. Els 97 Km de distància del circuit que enllaça els 8 refugis de la Serra del Cadí-Moixeró amb 10.000m de desnivell acumulat converteixen la travessa en una dura prova tant per a les nostres cames com per a la nostra ment especialment en les modalitats de <24h i <36h. En qualsevol cas, la bellesa dels paratges i l'ambient i bon tracte dels guardes dels refugis compensa amb escreix el patiment que, inclús els més preparats, haurem de passar. Vam escollir la modalitat de <36h per gaudir més del recorregut i finalment en vam estar 34h07' partit en dues etapes i fent nit a un refugi.

A continuació us comento els fets més rellevants, desnivells i distàncies aproximades de la travessa que, juntament amb les companyes i amigues del Tarragona Fondistes Montse Cañadell i Reyes Valero, vam tenir la sort de viure.

DIA 1

TRAM 1: REBOST (1640m) - NIU DE L'ÀLIGA (2.520m)

Hora de sortida: 8h 33'

Desnivell acumulat: +900m ; -50m

Distància: 7Km aprox.

Temps: 1h 37'

Coll de Pal (Bagà) 1.640m. Punt de sortida de la travessa en sentit antihorari. Comencem en aquest punt seguint la majoria de les recomanacions de les guies i per la fàcil accessibilitat al mateix. Iniciem la marxa dimecres 8 de Setembre de 2004 després de 200Km en cotxe des de Tarragona. Deixem el cotxe a l'entrada del camí cap el refugi al p.k 13,2 de la carretera de Coll de Pal i seguint el GR arribem en menys de 10 minuts al refugi.

Un cop segellat el full de ruta, fer les fotos de rigor, menjar-nos una espectacular llesca de truita i d'haver-nos entregat el lot de regals patrocinats per Santiveri i la samarreta commemorativa, comencem a pujar cap al Niu de l'Àliga, el punt més alt de la travessa. La pujada és forta però com que es va fresc es fa suportable i més o menys fàcil. El primers 20' són a través d'un bosc de pins i avets que, a mesura que anem guanyant alçada, perdem de vista. A partir dels 2.000m enfilem la Collada de Comafloriu on el terreny es fa més dur i ferèstec, amb més pendent i amb aquell vent fresquet típic de l'alta muntanya. En aquesta zona, tot i que el camí és intuïtiu, cal anar amb compte doncs les marques eren difícils de veure. A partir d'aquest punt anem carenenjant fins a arribar al Niu de l'Àliga on trobem un dels refugis més acollidors i equipats de la ruta a més de ser el de més alçada. Les vistes de Puigcerdà, les pistes d'esquí de La Molina i altres pics del Pirineu de prop de 3.000m són realment espectaculars.

TRAM 2: NIU DE L'ÀLIGA (2.520m) - SERRAT DE LES ESPOSES (1.511m)

Hora de sortida: 10h 20'

Desnivell acumulat: +350m ; -1.300m

Distància: 14Km aprox.

Temps: 3h 01'

Des del refugi més alt de la **Cavalls del Vent** comencem un vertiginós descens primer per corriols de pedres soltes i després per altres que travessen tupits boscos de pi roig amb continus canvis de pendent i amb algun punt de més dificultat tècnica. La pujada a les Penyes Altes trenca una mica el ritme coincidint amb les hores de més calor però ho compensen les espectaculars vistes de Bagà des del seu cim situat a 2.279m. Des d'aquest punt seguim baixant per corriols més estrets i tortuosos fins a arribar al Coll de Moixeró. Abans haurem passat per uns espectaculars prats plens de vaques (compte amb les tifes!!) i cavalls que ens faran companyia durant una bona estona. Val la pena girar el coll de tant en tant i veure com anem deixant enrera el refugi del Niu de l'Àliga que sembla controlar en tot moment els participants i vetlla per la seva seguretat. Els darrers 3-4Km fins al Serrat de les Esposes són bastant desagradables per a les cames doncs comencem un fort descens per una baixada de pronunciat pendent, amb fang ja que és una zona obaga i això la fa molt lliscant i perillosa. Després d'aquesta tortuosa baixada tenim uns 15 minuts per una pista forestal que acaba en un sender fins arribar al refugi del Serrat de les Esposes. Aquí trobem un refugi de molt fàcil accés en cotxe i amb una àmplia zona d'acampada. Carreguem bé d'aigua i electrolits després de la dura etapa anterior.

TRAM 3: SERRAT DE LES ESPOSES (1.511m) - CORTALS D'INGLA (1.610m)

Hora de sortida: 13h 26'

Desnivell acumulat: +270m ; -70m

Distància: 7Km aprox.

Temps: 1h

Aquest és el tram més senzill, còmode i ràpid entre refugis. Quasi bé tot el desnivell positiu es fa només sortir del refugi del Serrat de les Esposes salvant un fort pendent que, en uns 10 minuts, s'ha de fer caminant per un corriol en mig d'arbustos i algun arbre. Passat aquest tros agafem una pista asfaltada que segueix amb lleugera tendència a pujar fins que, al cap d'uns 3Km, els senyals ens marquen que hem d'entrar en un corriol sense cap dificultat i pel qual anem trotant fins que ens trobem amb el refugi dels Cortals d'Inglà. Aquí ens vam trobar un guarda amb accent francès i uns aires una mica xul.lescs que posava en dubte l'acompliment dels nostres objectius en el termini previst. Segons ell, per acabar en <36h havíem d'arribar fins el Lluís Estasen en aquella jornada quan nosaltres preveiem arribar fins el de Prat d'Aguiló, just l'anterior al que ell recomanava. Això va posar una mica la por al cos a les noies però jo estava segur del nostre planning i les nostres forces. En qualsevol cas no us puc amagar que em va crear una mica de dubte i em va posar una mica, només una mica, de mala llet al cos sobretot pel to de les seves paraules... Ja veureu si anàvem o no errats, seguiu llegint...

TRAM 4: CORTALS D'INGLA (1.610m) – PRAT D'AGUILÓ (2.010m)

Hora de sortida: 14h 35'

Desnivell acumulat: +700m ; -250m

Distància: 15Km aprox.

Temps: 3h 43'

Sense cap mena de dubte aquesta va ser l'etapa més dura i castigadora de la jornada tant pel desnivell com pel cansament físic i mental que arrossegàvem. Haver-se aixecat a les 4:00h del matí es deixva sentir...Al cap d'uns 5 minuts de sortir del refugi ja vam tenir problemes per trobar les marques en una riera dins un bosc bastant tancat i agobiant que ens va fer perdre una mica de temps. El camí s'anava enfilant doncs el desnivell a salvar era important (uns 600m en uns 6 Km). Menys mal que el bosc s'anava obrint ja que la sensació d'ofec viscuda a la riera anterior ens va arribar a desesperar. Anàvem fent ziga-zagues per un bosc de pins roigs que de tant en quant en tornava a donar unes bones vistes de Puigcerdà i Bellver de Cerdanya. El Niu de l'Àliga seguia atent els nostres passos encara que ara bastant més lluny. Salvat aquest important desnivell en les hores de més calor arribàvem al punt més alt d'aquesta etapa (al voltant d'uns 2.200m) amb l'esperança de començar a veure el refugi de Prat d'Aguiló. De moment ens havíem de conformar amb uns imponents Pedraforca i Cadí però sense rastre del nostre refugi. Un altre participant de la Cavalls del Vent, que estava reposant i berenant (amb cigarreta inclosa, quin esportista mare mevaaaa!!), ens anunciava que el refugi estava a més o menys una hora d'allí. Això ens va animar una mica ja que les forces començaven a flaquejar. Després de deixar-lo començàvem a baixar per un senderó que feia ziga-zagues, força tècnic i que vorejava la carena i ens tornava a deixar al vessant nord de la serra. L'obsessió per trobar el refugi es tornava en això, en una obsessió. No obstant encara ens quedava planejar una mica per dins d'un bosc de pins i enfilat l'última pujada del dia que acabava en un immens prat ple de vaques i cavalls que ens donaven la benvinguda al Refugi de Prat d'Aguiló. Ara sí, per fi, teníem l'objectiu del dia complet. Acabem la jornada a les 18:18h amb un total de 9h45' de temps actiu en ruta.

Estàvem satisfets amb l'esforç fet i després d'un molt i molt llarg dia. La Montse estava bastant esgotada però tot semblava més un tema psicològic que la dutxa, el sopar i el descans arreglarien. Un cop dutxats ens assentàvem a les 19:30h del vespre en una de les taules de fusta del menjador. Menú: amanida, raviolis amb salsa bolonyesa i botifarra farcida a la brasa amb ceba i xampinyons. S'ha de reconèixer que el Bauro (nom d'origen asturià), responsable aquell dia del refugi, ens va sorprendre amb un copiós i ben preparat menú. De postre, una cassoleta de fruita en almíbar. Acabat l'àpat, temps per fer una mica de tertúlia amb els altres excursionistes incloent el nostre amic que vam trobar pel camí fent una cigarreta (era un xicot força agradable que s'estava traient el carnet de guia de muntanya encara que haurà de fer força més pràctiques després del mal consell que ens va donar, era de Mont-roig però viu a Andorra) i ens anàvem a dormir ben aviat. A les 21:00h ja estàvem comptant ovelletes... A l'endemà més Km i més desnivell...

DIA 2

Al segon dia ens aixecàvem a les 6:40h del matí. Després d'una mica d'higiene personal i endressar les coses per la ruta del dia ens trobàvem amb un esmorzar una mica justet al Refugi de Prat d'Aguiló a base de torrades de pa envasat i dues magdalenes petites amb melmelada i mantequilla. També teníem llet amb Cola-Cao i cafè soluble. En qualsevol cas, donada la situació, tampoc es pot demanar més. Vam pensar que faríem un segon esmorzar més fort i consistent al Refugi de Lluís Estasen.

TRAM 5: PRAT D'AGUILÓ (2.010 m) - LLUÍS ESTASEN (1.668 m)

Hora de sortida: 7h 30'

Desnivell acumulat: +430m ; -750m

Distància: 14Km aprox.

Temps: 2h 03'

Em sembla que recordaré molt de temps l'inici d'aquesta jornada. És impressionant veure la muntanya a aquelles hores del matí on es respira tranquil·litat que només es trenca de tant en quant per les estampides de grups d'isards que sembla que et vulguin saludar però que són massa tímids per fer-ho. Iniciem la ruta del dia amb una pujada bastant forta per un corriol que ens durà a la cresta del cingle que el dia anterior vam veure des del refugi. En un camí pedregós i amb ziga-zagues contínues les vistes eren cada cop més espectaculars però la que se'n van dur el premi va ser a l'arribar al pas dels Gosolans, un paratge que ens va deixar bocabadats. El Pedraforca al fons semblava vigilar els ramats d'isards i cavalls que conviuen en un immens prat de color verd. Ens va saber greu trencar la tranquil·litat i l'harmonia amb què aquest grup de bestioles esperaven l'arrencada del dia. Una postal magnífica i del tot aconsellable de visitar ja sigui des del Prat d'Aguiló o des del Lluís Estasen. Passat aquest indret començàvem a descendir amb rapidesa cap al Lluís Estasen ja que el corriol era força transitable i més endavant esdevenia una pista amb clots però que permetia rodar ràpid. Aquesta desembocava en la pista forestal en perfectes condicions que ens deixava a la porta del nostre refugi objectiu. Vam arribar tots amb una mica de "pàjara" pel flux esmorzar que abans us comentava però aquí fèiem les paus amb uns Aquarius i uns entrepans de formatge molt ben preparats en un dels refugis més emblemàtics de

Catalunya al peu del sempre imponent Pedraforca. Un cop recomposats dels nostres "mals" miràvem ràpidament les fotografies del Pedraforca i preguntàvem al guarda sobre l'existència d'un rusc d'abelles del que ens havien advertit al Rebot i la forma d'evitar-lo. El bon home, amb la millor de les intencions, ens ho va explicar. Es tractava d'escurçar un tros baixant per una canal al peu de la pista i per la qual quasi baixem rodolant. Però això no és tot, el rusc (bbzzzzzzzzzzzz) ens esperava i nosaltres no ho sabíem. Llegiu-ho a la següent etapa...

TRAM 6: LLUÍS ESTASEN (1.668 m) - GRESOLET (1.243m)

Hora de sortida: 10h

Desnivell acumulat: -425m

Distància: 6 Km aprox.

Temps: 1h

De vegades pensar que un tram és curt, ràpid i fàcil pot portar a una relaxació del nivell d'atenció i, en conseqüència, a cometre errors que poden fer perdre temps i, el més greu, forces que a aquestes alçades ja no van sobrades. En fi, un cop havíem deixat l'emblemàtic Lluís Estasen, pensàvem que en menys d'una hora podríem ser al Gresolet. Primera sorpresa o... error: un descuit en el seguiment de les marques (un servidor assumeix la culpa) va fer que comencéssim a descendir per un barranc en el més estricte sentit de la paraula. Ens estranyava l'absència de marques però la manca d'alternatives clares al camí ens va fer pensar que aquella era la via correcta. El cert és que era esgarriós... pedres lliscants, fort pendent, troncs d'arbres al mig del camí... A mida que anàvem descendint veïem que allò no era massa normal. Finalment, a la part més baixa del torrent, un fort precipici sense quasi visibilitat ens va fer creure que l'error era clar. Marxa enrera, 15 minuts gastats i una despesa de forces estúpida i innecessària però que ens va advertir de que no es pot badar. Mentre fèiem marxa enrera la veu de la Montse proclamava "farem la Cavalls del Vent i un barranc i un barranc!!" Que no falti el sentit de l'humor, això mai!! Un cop a dalt ens adonem de que ens havíem "menjat" la marca i que el camí seguia per un corriol clar i net... La Montse i la Reyes comencen a descendir amb força amb ànims de recuperar el temps perdut. Jo, una mica més tocat (havia baixat fins abaix de tot del barranc!!), em quedo una mica enrera. De sobte, sento els crits espavorits d'una i altra dient "aaaaahhhhhh abelleeeeeeeeeessssssss"... El rusccccccccccccccccc? Alliiiiiiiiii? Però... que no l'havíem deixat enrera?? Segona sorpresa de l'etapa. Sota un tronc de pi al mig del camí, s'amagaven centenars d'abelles que, com a bones obreres i defensores del seu terreny van remetre contra els bessons de la Montse i les natxes de la Reyes... Deu ser que la meua carn no és tant gustosa i me'n vaig lliurar o bé que, amb tots els respectes, entre les abelles es porta el lesbianisme i van preferir la carn de les noies, cosa que també és possible o no... En fi, una mica de pomada i vam seguir la ruta evitant el maleït rusc. Més avall vam trobar un parell de forestals i un gos molt simpàtic als quals els vam indicar l'existència del rusc en qüestió. Passat això, arribàvem al Gresolet on, un dels guardes més amables i servicials de la ruta, ens obsequiava amb fruita i ens omplia les ampolles d'electrolits. Ens esperava una de les etapes més dures tant per distància com per l'hora del dia en que entràvem. Seguim...

TRAM 7: GRESOLET (1.243m) – SANT JORDI (1.565m)

Hora de sortida: 11:15h

Desnivell acumulat: +850 m -550m

Distància: 17 Km aprox.

Temps: 3h 45'

Començàvem la penúltima etapa i sabíem, abans de començar-la que, seria la que més ens faria patir. Eren ja molts els Km i les hores acumulades i el cansament psicològic començava a menjar-nos el "coco". Un bon aprovisionament d'aigua i electrolits, barretes, furita, suc i tot el que poguéssim carregar era bàsic doncs ens mouríem en les cotes més baixes del circuit i en unes hores del dia en les que més apreta la calor. Per tant, no podíem prendre riscos innecessaris i escatimar recursos.

Amb la bossa plena i gràcies a la generositat del guarda del Gresolet, enfilàvem la primera pujada per un bosc preciós de fagedes i amb molta ombra. Després començàvem un descens per pista i corriols principalment en els que el nostre esperit de corredors de fons ens feia guanyar molt de temps amb una Reyes estel.lar que estirava del grup com si d'un principi d'etapa es tractés. No sense patiment arribàvem a la Font Nostra abans d'enfrontar-nos a l'última pujada cap al Refugi del Sant Jordi. Carreguem les ampolles altre cop a la millor font del circuit, un aigua terriblement fresca i sana. Ens mullem els peus per baixar la inflamació i el dur tracte al que els estàvem sotmetent i comencem a pujar pels anomenats "Empedrats". Creuarem el riu uns deu cops encara que no caldrà mullar-nos si el riu no baixa massa ple. La Montse i jo anàvem una mica tocats i amb clars símptomes de pàjara, ella per fatiga i jo a causa d'una baixada de sucre. Després de quasi una hora i mitja de pujada, arribem al Sant Jordi en el que ens trobarem algunes sorpreses... La primera és la personalitat del guarda, un jove molt peculiar i amb una visió de les coses molt particular encara que molt respectable. Què fa un enginyer que treballa a Andorra fent de guarda d'un refugi en el que no hi ha lavabos, l'aigua escasseja, no hi ha dutxes, l'aigua és de qualitat dubtosa i que, per portar el menjar i begudes li cal caminar amb tot el pes a l'esquena més de 30 minuts?? No sé, diuen que els veritables refugis són els que no tenen connexió amb la civilització però no sé fins a quin punt ser guarda d'un refugi com aquest et pot motivar... Perquè de feina no n'hi falta!!! I més després d'un assalt/avassallament que acabava de tenir per part d'un grup de pesones madures que venien del País Basc i que van deixar el pobre home sense existències. En qualsevol cas, el bon home ens va poder preparar uns entrepans de truita i de xoriç ibèric que vam devorar i que ens van posar les piles. Cos i ment semblaven tornar a estar preparats per fer l'atac definitiu al Rebost, el final de la nostra aventura.

TRAM 8: SANT JORDI (1.565m) – REBOST (1.640m)

Hora de sortida: 15:45h

Desnivell acumulat: +800 m -550m

Distància: 17 Km aprox.

Temps: 2h 55'

Amb les forces recuperades i amb el gust del xoriç a la gola, només sortir del Sant Jordi començàvem un descens per un corriol en forma de ziga-zaga però per zona d'ombra, cosa que s'agraïa a aquelles hores. De sobte una pujada maleïda irromp al mig del nostre relaxat descens. Això ens va trencar força el ritme que portàvem i aquí la Montse va clavar de forma contundent amb un notable desànim contra el qual vam intentar posar sentit de l'humor i ànims. Quan vam acabar aquesta pujada vam veure un rètol en el que llegíem "Refugi del Rebost 2h45'" i vam estimar que en unes 2h 15'

podríem ser-hi. A partir d'aquest punt començàvem un fort descens per pista que ens deixaria a les portes del poble de Gréixer, poble al costat del qual passa la carretera del Coll de Pal i la carretera que enfila el Túnel del Cadí. És un dels punts més baixos del circuit i a partir del qual només ens quedava una cosa per fer: pujaaaaar!!! Vam carregar d'aigua les ampolles a la font del poble i ara sí que teníem a tir de pedra el Rebost. Només ens quedaven uns 500m de desnivell a través del bosc que va tallant la carretera del Coll de Pal. La Reyes va mostrar un cop més la seva força i experiència en muntanyisme i a la pujada va començar a estirar a un alt ritme que, un servidor, per desídia i conservadurisme, no va voler seguir i la Montse per una fatiga (sobretot mental) que ja la castigava molt. Però quasi sense adonar-nos, divisàvem el Rebost i en un no res el teníem ja tocant. A les 18:40h de la tarda del dijous 9 de Setembre, la Reyes Valero, la Montse Cañadell i el Rafa Casellas, tancàvem l'aventura dels Cavalls del Vent segellant el full de ruta a l'últim control. Total, poc més de 34h de marxa de les que unes 21h van ser de ruta per cobrir els aproximadament 97 Km de que consta. Havíem complert el nostre objectiu de fer-lo en menys de 36h, modalitat que et permet gaudir d'un entorn incomparable però que alhora requereix tenir una condició física molt bona. I, per cert, abans de que m'oblidi, des d'aquí els meus records simpàtics cap el guarda de Cortals d'Inglà que va posar en dubte el nostre plantejament... Sr. guarda, no sabia amb quin tipus d'atletes estava parlant... Si no hagués estat perquè a l'endemà tenia un casament, igual agafo i torno a fer l'etapa des del Rebost fins al Cortals d'Inglà per dir-li a aquest bon home que ho havíem aconseguit... Bé, ens ho prenem amb humor i pensant que l'any que ve potser la tornem a fer.

FI

EL MILLOR

- Paisatge de bellesa incomparable en flora i fauna
- Ruta ideal per desconnectar de la civilització i l'stress del dia a dia
- Recorregut amb gran varietat de camins
- Possibilitat d'escollir entre diverses modalitats (<24h, <36h, travessa)
- Amabilitat, en termes generals, dels guardes dels refugis
- Refugis confortables i ben equipats

EL PITJOR

- Avituallaments millorables. Faria falta aliments sòlids gratuïts inclosos en la quota d'inscripció
- Senyalització millorable en alguns punts del traçat

Material recomanable: per fer-lo en menys de 36h és aconsellable portar:

- Sabatilles de *trail-running* lleugeres, malles curtes o de mitja canya i samarreta tècnica de *Coolmax* de màniga curta o llarga i mitjons tècnics també de *Coolmax*
- Camelback amb uns 1,5l
- Motxilla lleugera de muntanya en la que hi inclourem:
 - o Dos parells de mitjons curts tipus *Coolmax*
 - o Mocador pel cap

- Malles i samarreta de recanvi
- Impermeable
- Telèfon mòbil
- Ampolla addicional amb 0,5l més
- Barretes energètiques (calcular el consum d'una barreta per hora) i peces de fruita que, sempre que poguem, demanarem als refugis
- Ulleres de sol lleugeres
- Crema contra les picades d'insectes
- Crema solar
- Vaselina

Més informació a : www.cavallsdelvent.com